

Arrest

nr. 52 791 van 9 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKX, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 juli 2009 en heeft zich op 10 juli 2009 een eerste keer vluchteling verklaard. Op 6 januari 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 8 september 2009. Op 14 oktober 2009 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van asielaanvraag.

1.3. Verzoeker verklaarde zich een derde keer vluchteling op 20 oktober 2009.

1.4. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 november 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 maart 2010.

1.5. Op 6 april 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 april 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Abu Qala in het district Maruf van de provincie Kandahar. U diende hier een eerste asielaanvraag in op 10 juli 2008. Op 6 januari 2009 werd er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit het district Maruf in Kandahar en aan uw Afghaanse afkomst. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. U werd hier opgepakt door de politie omdat u niet in het bezit was van documenten en diende een tweede asielaanvraag in op 8 september 2009. In het kader daarvan werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing van weigering tot inoverwegingname genomen. Op 20 oktober 2009 diende u hier een derde asielaanvraag in. U baseerde zich nog steeds op dezelfde asielmotieven. Ter staving van deze aanvraag legt u nu een arrestatiebevel voor van het politiecommissariaat gericht aan de veiligheidsdiensten van de provincie Kandahar, een oproepingsbrief van de taliban, een voorschrift voor medicijnen opgesteld door het ziekenhuis van Ahmad Shababa op 13/03/1385 (omzetting Westerse kalender 3 juni 2006) en een enveloppe voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u ook in het kader van uw derde asielaanvraag geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk heeft gemaakt.

U legt ter staving van uw beweerde herkomst en asielrelaas enkele nieuwe documenten voor. Ten eerste moet worden opgemerkt dat deze documenten slechts bewijswaarde hebben indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Zoals uit de beslissing van het CGVS in uw eerste asielaanvraag blijkt, werd aan uw asielrelaas geen geloof gehecht gezien de bedrieglijkheid van uw recente herkomst uit Kandahar en uw afkomst uit Afghanistan. Het voorschrift voor medicijnen afkomstig van een ziekenhuis in Kandahar volstaat niet om de ongeloofwaardigheid van uw herkomst uit Kandahar in positieve zin om te buigen. U zou naar de stad Kandahar gegaan zijn, die volgens uw verklaringen een zevental uur van uw huis verwijderd is, het voorschrift opgehaald hebben en teruggegaan zijn. De datum weet u volgens uw eigen verklaringen nog goed omdat u er persoonlijk was, nl. 22/03/1385 (omzetting 12 juni 2006) (gehoorverslag CGVS p.7). Deze datum stemt echter niet overeen met de datum op het voorschrift zelf, nl. 20/03/1385 (omzetting 10 juni 2006), terwijl u stelde niet in het ziekenhuis te zijn gebleven en direct te zijn teruggekeerd nadat de medicijnen werden voorgeschreven. U weet verder niet wie de behandelende arts was, hoewel zelfs op het voorschrift dat u voorlegt zijn naam staat: Dr. A.(...) W.(...) K.(...). Verder bent u zeer summier over de inhoud van het document zelf. Zo weet u niet welke medicatie er precies werd voorgeschreven. U had pijn in uw benen en kon niet slapen en bent daarom naar het ziekenhuis gegaan (gehoorverslag CGVS p.7). Het is wel erg bevreemdend dat u geen melding maakt van depressiviteit hoewel het voorschrift hoofdzakelijk ter behandeling daarvan werd opgesteld. U legt het overigens nu pas, bij uw derde asielaanvraag, neer terwijl het dateert van 2006. Uit dit alles blijkt dat het weinig geloofwaardig is dat dit voorschrift werkelijk voor u werd opgesteld.

De overige stukken die u neerlegt zijn het arrestatiebevel en de oproepingsbrief van de taliban. Aangezien aan uw herkomst geen enkele geloofwaardigheid kan worden gehecht, kan ook aan uw relaas geen geloofwaardigheid worden gehecht. Aan de stukken die u neerlegt ter ondersteuning van dat relaas kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend. U legt zelf overigens opmerkelijk weinig kennis en interesse aan de dag wat betreft deze stukken. Wat het bevel van de politie betreft, beweert u dat u niet weet op welke datum het werd opgesteld en dat u het niet kunt lezen (gehoorverslag CGVS p.4). Het is dan ook opmerkelijk dat u het later toch ter hand neemt en blijkbaar begint te lezen en dat u de datum op een ander document wel kunt lezen (gehoorverslag CGVS p.6). Het is toch wel zeer opmerkelijk dat u een stuk neerlegt dat blijkbaar al een vijftal maanden in uw bezit is en dat betrekking heeft op uw eigen veiligheid, maar het pas begint te lezen tijdens het

gehoor. Bovendien betreft het een brief van de politie gericht aan de inlichtingendiensten. Volgens uw verklaringen werd deze brief persoonlijk bij u thuis bezorgd door de politie (gehoorverslag CGVS p.3). Het is zeer bevreemdend dat de politie een brief gericht aan de inlichtingendiensten, dus een intern document, aan uw broer zou bezorgen. Aan de brief kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden gehecht. Wat de brief van de taliban betreft, heeft u er geen idee van wanneer deze bij uw familie is toegekomen. U houdt het op "langer dan zes maanden" (gehoorverslag CGVS p.6). Later leest u zelf van de brief af dat deze dateert van 22ste in het jaar 1387 (22/09/1387, omzetting 12 december 2008). Het is eveneens zeer opmerkelijk dat de brief nu pas, bij uw derde asielaanvraag, komt bovendien. Het is verder zeer bevreemdend dat de taliban uw broer oproept, terwijl deze volgens uw verklaringen al werkzaam was voor de taliban en voor die medewerking zelfs opgesloten was geweest. Uw verklaring dat de taliban hem nu terug opriep omdat hij spoorloos was, volstaat niet om deze merkwaardigheid te herstellen (gehoorverslag CGVS p.6). Ook aan deze brief kan derhalve geen enkele bewijswaarde worden toegekend. U slaagt er bijgevolg ook nu niet in uw beweerde afkomst en asielrelaas aannemelijk te maken en komt derhalve niet in aanmerking voor de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), en de algemene rechtsbeginselen van openbaar bestuur zoals de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, voert verzoeker aan dat zijn asielaanvraag op basis van de verkeerde motieven werd afgewezen. Hij betoogt dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd voorbijgegaan aan zijn vervolgingsvrees, met name dat hij met de dood bedreigd werd nadat hij onder druk was gezet om deel te nemen aan een gewapende strijd tegen de gevestigde overheid in Afghanistan, en dat er ten onrechte en zonder meer verwezen werd naar de in het kader van zijn eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn recent verblijf in Kandahar. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing genomen naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag, en stelt bij zijn nieuwe asielaanvraag nog meer documenten te hebben neergelegd die op ontegensprekelijke wijze zijn afkomst bewijzen en dat de commissaris-generaal geen enkel objectief gegeven kan aanbrengen om de waarachtigheid en de betrouwbaarheid van deze documenten te weerleggen. Verzoeker verduidelijkt dat een verschil van slechts twee dagen omtrent de datum van het voorschrift van het ziekenhuis een onredelijk argument is en dat hij moeilijkheden heeft met lezen, en stelt formeel dat het arrestatiebevel persoonlijk bij hem thuis bezorgd werd en dat het dorps hoofd hierbij een grote rol speelt. Verzoeker besluit aan de vier noodzakelijke elementen voor de erkenning als vluchteling te voldoen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat de loutere afwijzing van de vluchtelingenstatus en meer bepaald van de subsidiaire bescherming ten eerste op grond van een algemene valse handel in identiteitsdocumenten zonder enige aanwijzing in zijn dossier en ten tweede op grond van het feit dat de documenten ter staving van zijn relaas in het kader van de tweede (lees: derde) asielaanvraag niet overtuigend zouden zijn omdat deze niet ondersteund zouden worden door consistente en geloofwaardige verklaringen terwijl de commissaris-generaal geen enkel objectief gegeven kan aanbrengen om de waarachtigheid en de betrouwbaarheid van de door verzoeker bijgebrachte documenten te weerleggen, kant noch wal raakt. Gezien zijn identiteit en afkomst niet op redelijke wijze kan in vraag gesteld worden, dient hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden aangezien hij uit een regio komt die door UNHCR als gevaarlijk wordt beschouwd, aldus verzoeker.

Er worden geen bijkomende documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers derde asielaanvraag verworpen omdat (i) nieuwe documenten slechts bewijswaarde hebben indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen en in het kader van zijn eerste asielaanvraag geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas gezien de

bedrieglijkheid van zijn recente afkomst uit Kandahar en zijn afkomst uit Afghanistan, (ii) het voorschrift voor medicijnen afkomstig van een ziekenhuis uit Kandahar niet volstaat om de geloofwaardigheid van zijn herkomst uit Kandahar in positieve zin om te buigen aangezien de datum van het voorschrift niet overeenstemt met verzoekers verklaring, hij niet weet wie de behandelende arts was, hij zeer summier is over de inhoud van het document en hij dit document nu pas neerlegt terwijl het document dateert van 2006 waardoor het ongeloofwaardig is dat dit voorschrift werkelijk voor verzoeker werd opgesteld, (iii) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas gelet op het feit dat er geen geloof aan zijn herkomst kan worden gehecht, (iv) hij overigens niet weet op welke datum het bevel van de politie werd opgesteld en hij het document pas begon te lezen tijdens zijn gehoor, en het bevreemdend is dat de politie een intern document voor de inlichtingendiensten aan zijn broer zou bezorgen, en (v) hij geen idee heeft wanneer de brief van de Taliban bij zijn familie is toegekomen, het opmerkelijk is dat de brief pas bij zijn derde asielaanvraag komt bovendien en het opmerkelijk is dat zijn broer door de Taliban wordt opgeroepen terwijl hij al werkzaam was voor de Taliban.

2.4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekers eerste asielaanvraag steunde op de voorgehouden vrees voor vervolging vanwege de Taliban die hem verzocht had om zijn medewerking, doch dat hem op 6 januari 2009 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Dit besluit steunde inzonderheid op de vaststellingen dat (i) zijn geografische kennis zeer beperkt is, (ii) hij verkeerdelijk van mening is dat er in Afghanistan slechts twee seizoenen zijn, papaver in de maand hamal gekweekt wordt en in de maand saratan geoogst wordt, en er in zijn regio geen opiumteelt was, (iii) zijn prijsaanduiding voor meloen op de markt van Maruf niet kan gebaseerd zijn op zijn ervaring als verkoper op de markt, (iv) hij niet op hoogte is van het grootschalige in 2005 door UNAMA gesponsorde project in Maruf en van het bestaan van veiligheidsincidenten in de regio, (v) zijn kennis van belangrijke figuren in de Afghaanse maatschappij zodanig fragmentarisch is dat niet kan worden aangenomen dat hij ze heeft opgedaan door zijn jarenlang verblijf in zijn beweerde regio van afkomst doch zijn kennis een ingestudeerd karakter vertoont, en (vi) de door hem neergelegde documenten, met name taskara's en een oproepingsbrief van de politie, de voorgaande conclusies niet kunnen wijzigen. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal van 6 januari 2009 en diende op 8 september 2009 een tweede asielaanvraag in, die door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen werd.

Voor zover verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag argumenten aanbrengt met betrekking tot de beslissing in het kader van zijn eerste asielaanvraag, met name wat betreft zijn gebrekkige kennis en de authenticiteitswaarde van de toen neergelegde documenten, wijst de Raad erop dat deze argumenten niet in aanmerking kunnen worden genomen omdat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten.

De bevoegdheid van de Raad is derhalve beperkt tot de beoordeling van de nieuw aangebrachte documenten, zijnde een voorschrift voor medicijnen opgesteld door een ziekenhuis van Kandahar, een arrestatiebevel van het politiecommissariaat gericht aan de veiligheidsdiensten van de provincie Kandahar en een oproepingsbrief vanwege de Taliban.

2.6. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, de commissaris-generaal wel degelijk objectieve gegevens aanbracht ter weerlegging van de waarachtigheid en de betrouwbaarheid van verzoekers documenten. Daargelaten dat de door verzoeker verklaarde datum van het voorschrift van een ziekenhuis in Kandahar twee dagen verschilt van de

datum op het voorschrift en daargelaten de moeilijkheden die verzoeker zou hebben met lezen en hij handgeschreven teksten helemaal niet kan lezen, is de Raad van oordeel dat het niet aanvaardbaar is dat verzoeker niet op de hoogte is van de inhoud van het voorschrift aangezien het voorschrift voor hem persoonlijk geschreven werd ter behandeling van zijn specifieke problemen. Dat verzoeker dan ook niet weet welke medicatie hem werd voorgeschreven en hij verklaart naar het ziekenhuis te zijn gegaan omdat hij pijn had in zijn benen en niet kon slapen terwijl het voorschrift hoofdzakelijk als behandeling voor depressie werd opgesteld, ondermijnt dan ook de objectieve bewijswaarde van het voorgelegde medisch attest. Verzoeker verklaart verder niet waarom hij dit document niet eerder kon neerleggen gezien het document dateert van 2006.

Met betrekking tot het arrestatiebevel van de politie, herhaalt verzoeker dat deze brief hem persoonlijk thuis werd bezorgd. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat het bevreemdend is dat de politie een brief gericht aan de inlichtingendiensten, dus een intern document, aan verzoekers broer zou bezorgen. Mede in acht genomen dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers afkomst uit Kandahar kan een dergelijk document dat eigenlijk gericht is aan de inlichtingendienst niet als objectief bewijs worden aanzien van verzoekers beweringen. De Raad ziet niet in hoe de verduidelijking dat *"dienaangaande het dorpshoofd ook een grote rol in speelt"* bovenstaande vaststelling kan weerleggen.

De overige pertinente motieven van de bestreden beslissing omtrent de oproepingsbrief vanwege de Taliban, met name dat hij geen idee heeft wanneer de brief van de Taliban bij zijn familie is toegekomen, het opmerkelijk is dat de brief pas bij zijn derde asielaanvraag komt bovendrijven en het ook opmerkelijk is dat zijn broer door de Taliban wordt opgeroepen terwijl hij al werkzaam zou zijn geweest voor de Taliban en hij voor die medewerking zelfs opgesloten zou zijn geweest, worden door verzoeker niet weerlegd en blijven derhalve overeind.

2.7. Uit de beslissing van de commissaris-generaal van 6 januari 2009 blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kennis met betrekking tot zijn beweerde afkomst uit Kandahar, Afghanistan, ondermaats is zodat hij zijn afkomst niet aannemelijk heeft gemaakt. De voorgelegde documenten kunnen om hoger vermelde redenen deze vaststellingen niet ontkrachten. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen.

2.8. Elke aanvraag dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan bijgevolg, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand van het land van herkomst volstaan maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist (RvS 29 november 2007, nr. 177 396). Doordat reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd geconcludeerd tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers afkomst uit Kandahar, Afghanistan, en zijn thans voorgelegde documenten niet van die aard zijn om deze ongeloofwaardigheid in positieve zin om te buigen, heeft verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk gemaakt.

2.9. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De schending van het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel kan dan ook niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS